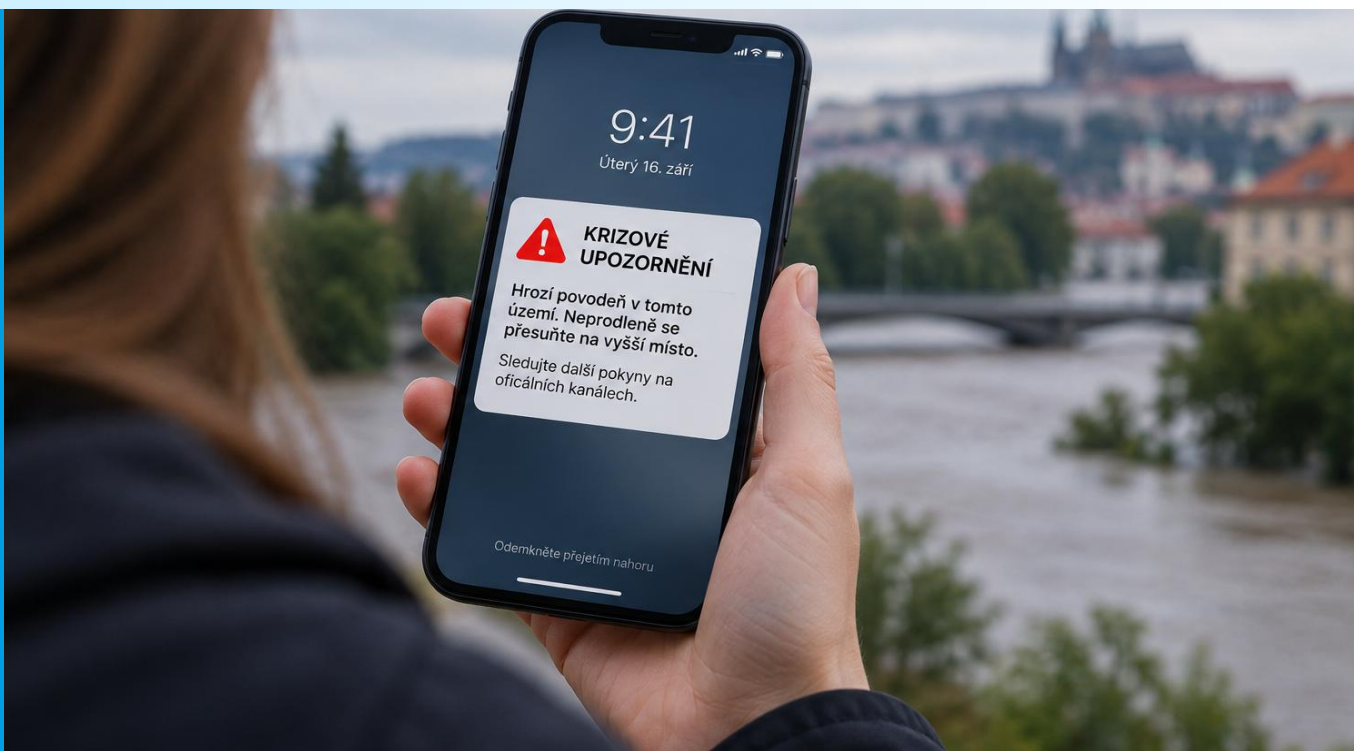

Září 2026

Když sirény nestačí: Umí stát varovat rychleji než panika?

Irena Krcháková

Shrnutí

Blíží se povodeň, unikne nebezpečná látka nebo dojde k násilnému útoku. O bezpečí lidí rozhoduje několik minut. Prvním úkolem státu je v takové chvíli obyvatele varovat. Samotné upozornění na nebezpečí ale nestačí. Člověk zároveň potřebuje rychle pochopit, co se děje, zda se ho hrozba týká, a především co má udělat. Schopnost převést varování v konkrétní jednání se v prostředí rychlého informačního toku stává jednou z klíčových součástí komunikace státu i jeho krizové a bezpečnostní připravenosti.

Hlavní body

- Cell Broadcast výrazně zkrátí technickou cestu výstrahy k občanovi, ale rychlé doručení samo o sobě nezaručuje rychlou ochrannou reakci.
- S rostoucí rychlostí technologií se stěžejní místo systému přesouvá k rozhodování institucí, kvalitě první zprávy a schopnosti státu koordinovat následnou komunikaci.
- Efektivitu moderního krizového varování nelze měřit pouze okamžikem doručení zprávy, ale tím, jak rychle občan informaci pochopí a dokáže podle ní jednat.

Česká republika stojí před významnou technologickou změnou. Do konce roku 2026 má být zprovozněn systém Cell Broadcast, který umožní během krátké doby rozeslat výstrahu prakticky neomezenému počtu lidí na jejich mobilní telefony v přesně vymezeném území. Na rozdíl od klasických SMS není třeba znát telefonní čísla konkrétních příjemců. Systém totiž umožňuje zasáhnout zařízení nacházející se přímo v ohrožené oblasti. Vedle informace o nebezpečí má zpráva obsahovat také doporučený další postup. Český systém navíc počítá s využitím protokolu CAP, díky kterému lze varování propojit s dalšími komunikačními kanály a informačními systémy (Hasičský záchranný sbor České republiky [HZS ČR], n. d.).

Cell Broadcast má ambici odstranit jednu z podstatných slabin současného varování obyvatelstva: prodlevu při samotné distribuci výstrahy k velkému počtu lidí. Nový systém však současně zvýrazňuje jiný problém. Rychlost, s jakou stát dokáže zprávu doručit, není totožná s rychlostí, s jakou ji dokáže vytvořit, ověřit a proměnit v jednání občana.

Samotná technologie řeší hlavní poslední část cesty mezi institucí a telefonem. Ještě před odesláním výstrahy musí být hrozba nejdříve vyhodnocena, musí padnout rozhodnutí o aktivaci systému a musí vzniknout srozumitelná instrukce. Vyhláška k provozu systému veřejné výstrahy proto stanovuje nejen technický způsob distribuce, ale také rozhodovací řetězec: podnět oprávněného orgánu posuzuje Národní operační a informační středisko HZS, které může upravit text výstrahy a následně předává požadavek mobilním operátorům. Ti mají po jeho obdržení zahájit předávání zprávy neprodleně.

Celý proces ale stále nekončí. Přijaté varování ještě automaticky neznamená ochrannou reakci. Člověk si musí zprávu přečíst, pochopit ji, vyhodnotit její důvěryhodnost, vztáhnout hrozbu na vlastní situaci a rozhodnout se, jak bude jednat. Výzkum Cell Broadcast upozorňuje na rozdíl mezi technickou latencí, tedy rychlostí doručení zprávy, a sociální latencí, tedy časem, který uplyne do skutečné reakce příjemce. Ve španělském cvičení ES-Alert byl medián této reakce jedna minuta a dvanáct sekund, přestože samotná zpráva mohla být doručena prakticky okamžitě (Medina Morales & Máyer Suárez, 2025). Autoři proto upozorňují, že rychlost technologie sama o sobě není dostatečným měřítkem účinnosti systému včasného varování.

To je zřejmě největší výzva moderní krizové komunikace. Informační prostředí se během mimořádné události zaplňuje velmi rychle. Lidé hledají další a další informace, porovnávají zdroje, kontaktují své okolí a snaží se zjistit, jestli mají hrozbu brát vážně. Pro stát ale není podstatné pouze dostat se k občanovi technicky. Musí mu v kritické chvíli nabídnout informaci, která je dostatečně rychlá, důvěryhodná a praktická.

Varování není totéž, co jednání

Představa účinného krizového varování bývá poměrně jednoduchá: stát rozpozná nebezpečí, vyšle výstrahu a člověk podle ní začne jednat. Ve skutečnosti je ale proces mezi přijetím zprávy a ochrannou reakcí mnohem složitější. Lidé musejí upozornění nejprve zaznamenat, pochopit jeho význam, vyhodnotit, jestli se jich skutečně týká, pak posoudit důvěryhodnost zdroje a nakonec se rozhodnout mezi dostupnými možnostmi. Teprve potom následuje samotné jednání. Tuto posloupnost zachycuje Protective Action Decision Model, jeden z nejpoužívanějších rámců pro vysvětlení reakce veřejnosti na mimořádné události (Lindell & Perry, 2012).

Důležité je, že přijetí zprávy není konečným stavem celého varování, ale teprve začátkem celého rozhodovacího procesu. Člověk, kterému na telefonu vyskočí informace o chemické havárii nebo blížící se povodni, nemusí automaticky zavřít okna či opustit ohrožené místo. Pravděpodobně nejdříve zapne zpravodajský server, podívá se na sociální síť, zavolá blízkým nebo sleduje, jak reagují lidé kolem něj. Toto chování se nazývá milling – proces hledání, porovnávání a potvrzování informací před tím,

než člověk přistoupí k jednání. Nejde nutně o iracionální nebo nežádoucí reakci. V nejisté situaci je snaha ověřit si nečekanou informaci přirozená. Pro krizové řízení však představuje čas, během kterého člověk ještě neprovádí doporučené ochranné opatření.

Je to kvalita první zprávy, která může tuto prodlevu ovlivnit. Experimentální výzkum veřejných výstrah ukazuje, že informačně bohatší zprávy, které lidem poskytují více podkladů pro pochopení hrozby a rozhodnutí o dalším postupu, mohou snižovat potřebu hledat další potvrzení. Stručnost není automaticky výhodou. Zpráva musí být krátká natolik, aby ji člověk rychle přečetl, ale současně dostatečně úplná, aby nemusel zjišťovat, co vlastně znamená a co se od něj očekává (Wood et al., 2018). Úspěch varování tak nezávisí pouze na rychlosti a spolehlivosti distribuce, ale také na tom, jak příjemci obsah zprávy interpretují a zda podle něj skutečně jednají.

Pro hodnocení moderního varovného systému je proto užitečné rozlišovat tři různé druhy prodlevy. Technická latence označuje čas potřebný k doručení výstrahy na zařízení. Institucionální latencí lze označit dobu mezi rozpoznáním hrozby a okamžikem, kdy stát dokáže rozhodnout o varování, připravit sdělení a odeslat jej. A konečně sociální latence zachycuje dobu mezi doručením informace a reakcí člověka. Poslední z těchto pojmů využívá také výzkum španělského systému ES-Alert, který ukazuje, že i u prakticky okamžitého technického doručení existuje měřitelný časový odstup, než příjemce na zprávu reaguje (Medina Morales & Máyer Suárez, 2025).

Hrozba → rozhodnutí státu → vytvoření zprávy → doručení → porozumění → jednání

Cell Broadcast dokáže výrazně zrychlit prostřední technický krok celého řetězce. Sám však nemůže odstranit prodlevu před odesláním zprávy ani nejistotu, která může nastat po jejím přijetí. Čím rychlejší tedy distribuce bude, tím důležitější bude kvalita toho, co jí předchází a co na ni navazuje.

První zpráva rozhoduje: co musí člověk vědět

V prvních minutách mimořádné události stát obvykle nemá všechny informace. Situace se vyvíjí, rozsah ohrožení nemusí být známý a některé skutečnosti se budou teprve ověřovat. To však není důvod s komunikací čekat. První zpráva nemusí podat úplný obraz situace. Musí obsahovat tolik informací, aby člověk dokázal udělat první bezpečné rozhodnutí.

Několik prvků se opakuje napříč různými typy hrozeb. Typické „kdo, co, kdy, kde, jak“. Člověk potřebuje vědět, kdo zprávu posílá, co se stalo, kde je hrozba, co má udělat a jak dlouho doporučení platí nebo kdy může očekávat další informace. Identifikace zdroje pomáhá posoudit věrohodnost zprávy, přesná lokalizace umožňuje člověku vztáhnout nebezpečí na vlastní situaci a konkrétní instrukce snižuje prostor pro nejistotu. Poslední bod je zásadní: mezi sdělením „v oblasti došlo k úniku nebezpečné látky“ a instrukcí „nevycházejte ven, zavřete okna a vypněte ventilaci“ je z pohledu ochrany obyvatel zásadní rozdíl. První informace popisuje problém. Druhá zároveň vytváří možnost jednat.

Nizozemská metodika stanovuje šest základních součástí takové zprávy: identifikaci NL-Alertu, datum a čas, popis rizika a jeho zdroje, lokalitu či zasažené území, doporučené jednání a odkaz na místo, kde lze získat další informace (NL-Alert, 2025). Logika je jednoduchá: krátká mobilní výstraha nemůže vysvětlit celou krizovou situaci, ale musí člověka bezpečně dovést k dalšímu kroku. Podobně pracují americká doporučení pro Wireless Emergency Alerts. FEMA požaduje, aby efektivní zpráva jasně identifikovala důvěryhodného odesílatele, popsala událost, vymezila místo, uvedla ochranné opatření, časové hledisko a podle potřeby nabídla odkaz nebo telefonní číslo pro další informace (Federal Emergency Management Agency [FEMA], 2022). Analýza 6 080 amerických mobilních výstrah

odeslaných mezi lety 2012 a 2022 zjistila, že všech pět základních prvků – zdroj, hrozba, místo, doporučené jednání a čas – obsahovalo pouze 8,5 % zkoumaných zpráv. Autoři upozorňují, že úplnější zprávy mohou zlepšovat porozumění a důvěru a současně omezovat prodlevu před ochrannou reakcí (Olson et al., 2024).

Český paradox: rychlá technologie, ale jak rychlé rozhodování?

Český systém varování obyvatelstva není před příchodem Cell Broadcastu na prázdném místě. Jeho základem zůstává Jednotný systém varování a vyzoomění, postavený především na sirénách a místních informačních systémech. Samotný signál „Všeobecná výstraha“ má přitáhnout pozornost; následovat má tísňová informace, která vysvětluje, co se stalo a jak se mají lidé zachovat. Stát vedle toho využívá lokalizované SMS, média, webové stránky, sociální sítě nebo další prostředky integrovaného záchranného systému.

Cell Broadcast má tuto infrastrukturu vylepšit o rychlost a přesnější cílení. Podle HZS bude možné během jednotek minut oslovit prakticky neomezený počet mobilních zařízení ve vymezeném území. Český návrh ale nepočítá s Cell Broadcastem pouze jako s izolovaným kanálem – plná implementace protokolu CAP má umožnit propojení s mobilními aplikacemi, informačními tabulemi, systémy krizového řízení i sociálními sítěmi (HZS ČR, n.d.-b). Rozhodovací řetězec definuje česká legislativa jasně: aktivaci systému provádí Národní operační a informační středisko HZS na základě vlastního zjištění nebo podnětu oprávněného orgánu. Tím může být podle typu události například Policie České republiky, hasičský záchranný sbor kraje, hejtman, starosta obce s rozšířenou působností, Ministerstvo životního prostředí nebo Státní úřad pro jadernou bezpečnost. Podnět musí obsahovat charakter nebezpečí, časový údaj, návrh zasaženého území a také návrh textu výstrahy. Národní operační a informační středisko následně posoudí důvodnost aktivace a může text upravit (Vyhláška č. 535/2025 Sb., 2025). Teprve potom vstupuje do procesu mobilní operátor, který má za povinnost zahájit předávání výstrahy neprodleně po obdržení požadavku. Samotná zpráva má přitom obsahovat charakter nebezpečí, zasažené území nebo zdroj ohrožení, vhodný postup příjemce a přesný čas aktivace systému.

Pro technickou distribuci po předání zprávy existuje jasný požadavek okamžitého jednání. Z veřejně dostupného právního rámce však nevyplývá stejně konkrétní časový standard pro celý proces, který odeslání předchází: od rozpoznání potřeby varovat přes vytvoření podnětu a textu až po jeho posouzení a aktivaci systému. To samo o sobě neznamena, že bude české rozhodování pomalé. Ukazuje to ale, že po odstranění technického zpoždění bude právě tato část procesu mnohem důležitější. Technologie totiž může doručit pouze zprávu, která už vznikla.

Pro fungování systému proto bude podstatné, jak bude právní rámec převeden do každodenní krizové praxe, zda budou pro typické situace existovat předem připravené struktury zpráv, zda budou jednotliví aktéři vědět, kdy přesně Cell Broadcast využít, jak rychle bude možné text upravit a schválit a zda se jedna autorizovaná informace současně propíše do dalších komunikačních kanálů.

Zkušenost z povodní v září 2024 svědčí o tom, že krizová komunikace rozhodně nezačíná od nuly. Následné vyhodnocení označilo za pozitivní včasné meteorologické varování, komunikaci mezi povodňovými orgány i intenzivnější komunikaci s médii a veřejností, včetně využívání sociálních sítí. Včasné informace umožnily zahájit přípravná opatření ještě před kulminací povodně a podle závěrečného vyhodnocení významně zmírnila její dopady (Ministerstvo pro místní rozvoj [MMR], 2025).

Povodně ukazují podstatný rozdíl mezi událostí, na kterou existuje relativně dlouhý časový předstih, a krizí, při které rozhodují pouhé minuty. U extrémního počasí může být prostor mezi první předpovědí

a bezprostředním ohrožením měřen v hodinách či dnech. Při úniku chemické látky, násilném útoku nebo některých technologických haváriích může být výrazně kratší. Technologie nastavuje nový standard rychlosti, kterému se budou muset přizpůsobit i procesy kolem ní. Cell Broadcast může zkrátit cestu hotové výstrahy k občanovi na minimum. Otázkou ale zůstává, zda stejně krátká bude i cesta od prvního poznání hrozby k okamžiku, kdy je stát připraven tuto výstrahu odeslat a následně ji bez rozporů vysvětlovat napříč všemi dalšími kanály.

Zkušenosti ze zahraničí: Cell Broadcast jako součást systému, ne náhrada

Samotné zavedení Cell Broadcastu nevytváří moderní systém krizového varování. Rozhodující je, do jaké komunikační strategie je technologie zasazena. Země, které s ní pracují delší dobu, proto stále více propojují jednotlivé kanály, sjednocují podobu výstrah a sledují nejen to, jestli zpráva dorazila, ale také zda jí lidé rozuměli a dokázali podle ní jednat.

Výrazným příkladem je Německo. Jeho Modulární varovný systém MoWaS je postaven na principu, že jedna autorizovaná výstraha může být distribuována prostřednictvím více kanálů současně. Vedle Cell Broadcastu jde například o varovné aplikace, rozhlas, televizi, internet nebo digitální informační tabule. Německý Spolkový úřad pro ochranu obyvatelstva a pomoc při katastrofách přímo uvádí, že cílem systému je umožnit z jednoho místa aktivovat dostupné varovné kanály a zasáhnout co největší část obyvatelstva (Bundesamt für Bevölkerungsschutz und Katastrophenhilfe [BBK], n.d.). Cell Broadcast není náhradou ostatních prostředků, ale jednou ze součástí takzvaného Warnmixu. To je důležité i proto, že samotná mobilní výstraha má omezený prostor pro podrobnější vysvětlení situace.

Nizozemský systém NL-Alert klade větší důraz na jednotnost samotného sdělení. Jeho aktuální metodika vychází z požadavku na včasnou, konzistentní a spolehlivou komunikaci a stanovuje, že každá zpráva má být samostatně srozumitelná. Musí obsahovat identifikaci odesílatele, čas, popis rizika, lokalitu, konkrétní doporučení k jednání a odkaz na další informace. Stejná logika platí také pro následné zprávy: občan nemůže být odkázán na předpoklad, že četl předchozí výstrahu. Metodika u nadregionálních událostí doporučuje pokud možno jednu společnou výstrahu proto, aby se lidem v překrývajících se oblastech nedostávalo protichůdných instrukcí (NL-Alert, 2025).

Třetí lekci nabízí Španělsko. Výzkum cvičení ES-Alert na Gran Canarii ukázal, proč nestačí hodnotit systém podle rychlosti technického přenosu. Přestože Cell Broadcast dokáže zprávu doručit prakticky okamžitě, reakce obyvatel přichází s určitým odstupem. Ve sledovaném cvičení činil medián reakce jednu minutu a dvanáct sekund a více než 70 % účastníků reagovalo do deseti minut. Vedle technické latence je proto dobré sledovat také sociální latenci, tedy dobu mezi přijetím upozornění a reakcí člověka (Medina Morales & Máyer Suárez, 2025).

V zahraničí nenajdeme jeden univerzální model, ale poměrně jasný společný princip. Rychlá technologie funguje nejlépe tehdy, když je součástí jednotného komunikačního systému: jedna ověřená informace se rychle dostává do více kanálů, její obsah má předem stanovenou strukturu a úspěch se neposuzuje pouze podle doručení zprávy.

Od rychlého varování k rychlé reakci

Zavedení Cell Broadcastu dává České republice příležitost výrazně zrychlit varování obyvatelstva. Samotná rychlost distribuce ale nebude stačit. Pokud má nový systém skutečně zkrátit dobu mezi vznikem nebezpečí a ochrannou reakcí člověka, musí se technologická modernizace promítnout také do rozhodování institucí, tvorby zpráv a následné komunikace.

1. Měřit celý čas od rozpoznání hrozby po odeslání výstrahy

Po předání požadavku mobilnímu operátorovi má být česká veřejná výstraha šířena neprodleně. Stejnou pozornost je však potřeba věnovat minutám, které tomuto okamžiku předcházejí. Stát by proto měl při cvičeních i reálných událostech sledovat celý proces, to znamená: od potřeby varovat přes rozhodnutí a vytvoření zprávy až po její distribuci.

Smyslem nemusí být jeden univerzální časový limit pro všechny mimořádné události. Povodeň, únik nebezpečné látky nebo násilný útok mají odlišnou dynamiku. Pro jednotlivé scénáře však lze stanovit orientační časové standardy a následně vyhodnocovat, kde vznikla prodleva.

2. Připravit komunikační šablony dříve, než krize nastane

První minuty mimořádné události nejsou vhodným okamžikem pro hledání správného slovosledu první věty. Pro nejpravděpodobnější typy krizových situací by proto měly existovat předem připravené a pravidelně testované struktury zpráv.

Nemělo by jít o prvoplánovité texty, které by bylo možné bezmyšlenkovitě odeslat při každé události. Šablona má především zajistit, že při časovém tlaku nezmizí některá ze základních informací: kdo varování vydává, jaké nebezpečí hrozí, koho a jakého území se týká, co má člověk bezprostředně udělat a kde získá další informace. Předem připravená struktura může zkrátit dobu potřebnou k formulaci výstrahy a současně zvýšit její srozumitelnost.

3. Uplatnit princip „jedna informace, více kanálů“

Cell Broadcast by neměl vytvářet další paralelní komunikační systém. Jeho potenciál spočívá v možnosti propojení s ostatními nástroji. Jedno autorizované informační jádro by mělo být v co největší míře použitelné současně pro mobilní výstrahu, krizové weby, sociální sítě, aplikace, média nebo informační tabule.

Technologický základ pro podobné propojení už nabízí protokol CAP, se kterým český systém již počítá. Organizačním předpokladem je ale také jasná odpovědnost za obsah. V první fázi krize musí být zřejmé, která instituce je hlavním zdrojem informace a kdo odpovídá za její aktualizaci. Cílem není omezit komunikaci ostatních aktérů, ale zabránit tomu, aby několik veřejných institucí současně publikovalo mírně odlišné instrukce k téže situaci.

4. Počítat s tím, že první výstraha je pouze první zpráva

Cell Broadcast má omezený prostor a v prvních minutách navíc nemusí být o události známo vše podstatné. Efektivní systém proto potřebuje předem stanovený režim následné komunikace: první zpráva má především umožnit bezpečné jednání. Následující aktualizace mohou doplňovat rozsah hrozby, zpřesňovat doporučení nebo reagovat na vývoj situace. Každá z nich by přitom měla být srozumitelná i člověku, který předchozí výstrahu neviděl. Stejně důležitá je závěrečná informace o změně nebo ukončení nebezpečí. Občan by neměl být nucen sám odhadovat, zda stále platí instrukce, kterou obdržel před několika hodinami.

5. Testovat reakci lidí, ne pouze telefony

Úspěšný test nelze redukovat na údaj, kolika zařízeními zpráva dorazila a za jak dlouho. Technická funkčnost je nezbytným předpokladem, nikoli konečným výsledkem. Součástí budoucích cvičení by proto mělo být také hodnocení toho, jestli lidé zprávě porozuměli, jestli správně identifikovali požadované jednání, jestli potřebovali informace ověřovat jinde a jestli byli schopni rychle reagovat. Jinými slovy, vedle technické latence má smysl sledovat také latenci sociální.

Závěr

Cell Broadcast představuje významnou modernizaci českého systému varování obyvatelstva. Odstraňuje jednu z jeho důležitých technologických bariér: stát získává možnost rychle a geograficky přesně oslovit velké množství lidí bez závislosti na klasickém rozesílání SMS. Tím ale současně nastavuje vyšší nároky na všechno, co se odehrává před stisknutím tlačítka „odeslat“ i bezprostředně poté.

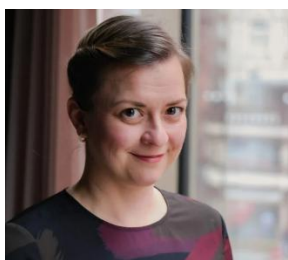
Moderní krizová komunikace proto není pouze doprovodem bezpečnostních opatření. Je jejich součástí. Varování, kterému člověk nerozumí nebo podle něj neví, jak jednat, splnilo svou funkci jen částečně. Stejně tak systém, který dokáže zprávu technicky distribuovat během několika okamžiků, nevyužije svůj potenciál, pokud vytvoření a koordinace této zprávy zabere nepřiměřeně dlouhou dobu.

Úspěch Cell Broadcastu se nakonec nebude měřit okamžikem, kdy se výstraha objeví na displeji telefonu. Bude se měřit tím, jak rychle po jejím přečtení člověk ví, co má udělat a jestli má důvod věřit, že právě tato informace je ta, podle které má jednat.

Zdroje

- Bundesamt für Bevölkerungsschutz und Katastrophenhilfe. (n.d.). Modulares Warnsystem (MoWaS). https://www.bbk.bund.de/DE/Warnung-Vorsorge/Warnung-in-Deutschland/MoWaS/mowas_node.html
- Federal Emergency Management Agency. (2022). IPAWS tips: Best practices for wireless emergency alerts. https://www.fema.gov/sites/default/files/documents/fema_ipaws-tip-44-best-practices-wea.pdf
- Hasičský záchranný sbor České republiky. (n. d.). Cell Broadcast. <https://hzscr.gov.cz/cell-broadcast>
- Hasičský záchranný sbor České republiky. (n. d.). Varování obyvatelstva. <https://hzscr.gov.cz/varovani-obyvatelstva>
- Lindell, M. K., & Perry, R. W. (2012). The protective action decision model: Theoretical modifications and additional evidence. *Risk Analysis*, 32(4), 616–632. <https://doi.org/10.1111/j.1539-6924.2011.01647.x>
- Medina Morales, F. J., & Máyer Suárez, P. L. (2025). From alert to action: Social latency of citizen response to Cell Broadcast warnings during the ES-Alert drill in Gran Canaria (Spain). *International Journal of Disaster Risk Reduction*, 129, 105794. <https://doi.org/10.1016/j.ijdrr.2025.105794>
- Ministerstvo pro místní rozvoj. (2025). Vyhodnocení povodně v září 2024: Včasné varování zabránilo větším škodám. <https://www.mmr.gov.cz/cs/ministerstvo/povodne-2024/aktuality-povodne-2024/vyhodnoceni-povodne-v-zari-2024-vcasne-varovani-za>
- NL-Alert. (2025). Inzet- en beleidskader NL-Alert. <https://www.nl-alert.nl/documenten/2023/09/01/inzet--en-beleidskader>
- Olson, M. K., Sutton, J., Cain, L. B., & Waugh, N. (2024). A decade of wireless emergency alerts: A longitudinal assessment of message content and completeness. *Journal of Contingencies and Crisis Management*, 32, e12518. <https://doi.org/10.1111/1468-5973.12518>
- Vyhláška č. 535/2025 Sb., k provozu systému veřejné výstrahy. (2025). <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2025-535>
- Wood, M. M., Miletic, D. S., Bean, H., Liu, B. F., Sutton, J., & Madden, S. (2018). Milling and public warnings. *Environment and Behavior*, 50(5), 535–566. <https://doi.org/10.1177/0013916517709561>

Autor

Irena Krcháková

V minulosti se věnovala především oblasti mediálních studií a sémiotiky, nyní rozšiřuje své obzory na Fakultě humanitních studií Univerzity Karlovy v oboru historická sociologie. Zaměřuje se odborně na domácí politickou scénu, sociální a zdravotnická témata a věnuje se také obrannému průmyslu, dopravě a energetice. Má bohaté zkušenosti s mezinárodní politickou agendou, včetně evropských témat, Evropské unie, politiky Spojených států, OSN a NATO. Profesně se uplatnila jak v rozhlase, tak v České televizi. Ve volném čase se nejčastěji věnuje sportu a své dceři.

Vydavatel

INSTITUT PRO POLITIKU A SPOLEČNOST

Posláním Institutu je zkvalitňování českého politického a veřejného prostředí prostřednictvím profesionální a otevřené diskuse a vytvoření živé platformy, která pojmenovává zásadní problémy, vypracovává jejich analýzy a nabízí recepty pro jejich řešení formou spolupráce expertů a politiků, mezinárodních konferencí, seminářů, veřejných diskuzí, politických a společenských analýz dostupných celé české společnosti. Jsme přesvědčeni, že otevřená odborná diskuse a poznání podstaty a příčin jednotlivých problémů jsou nutným předpokladem jakéhokoli úspěšného řešení problémů současné společnosti.

Martinská 2, 110 00 Praha 1

+420 602 502 674

www.politikaspolecnost.cz

office@politikaspolecnost.cz